Alexandru Andronic

Necromant

Bătrânul cavaler bătea în masă ritmul unui cântec pe care îl ascultase de multe ori când era mic, stând în faţa sobei din sala mare a castelului tatălui său. Versurile le ţinea foarte bine minte chiar şi acuma, după atâţia ani, după atâtea lucruri care i se întâmplaseră. Într-un fel, acea melodie rămase singurul lucru necorupt din viaţa lui, un subţire fir de aţă de care se agăţase de atâtea şi atâtea ori în momente în care era la un pas de a-şi pierde minţile. Ridicând privirea din masa zdrenţuroasă de stejar din faţa lui, scărpinând absent la ochiul lipsă, şi îl scurtă din priviri pe mult mai tânărul inchizitor care îl privea din celălalt capăt al mesei. „Ca să înţeleg bine, ser Weldern, spui că acest demonolog s-a refugiat pe domeniul meu? Şi îmi ceri… ce? Să-mi trimit gărzile să spargă uşile de la fiecare casă în parte, în speranţa că poate, *poate,* hulitorul va fi ascuns în una din ele?" Mult mai tânărul interlocutor aruncă o privire absentă din partea cealaltă a mesei. „Nu vă cer nimic, ser Dayros. Nu îndrăznesc să vă cer nimic, dată fiind… reputaţia voastră. Aţi fost vânător de demoni aproape treizeci ani. Treizeci! Aţi fost numit un ucigaş de culte, şi în cercurile care ştiu de… existenţa noastră, şi de lucrurile cu care ne îndeletnicim, povestea aceea cu…uciderea unui prinţ demonic e încă discutată. Sunteţi mai mult decât un erou… unde se mai pune şi faptul că aţi fost unul destul de abil încât să fiţi unul în viaţă." Tânărul zâmbi, acel zâmbet rece lipsit de orice tonalitate, ridicându-se de pe scaun şi privind in jur. Nimic din cameră nu trăda că ar fi fost camera lordului unui castel. O masă de scris din stejar, un pat, un mic dulap, si o masă mai mică acoperită cu hârtii erau singurele obiecte care împodobeau ceea ce era, de altfel, o încăpere de-a dreptul spartană în luxul ei. Întorcând privirea la ser Dayros, cu acel zâmbet încă pe buze, şi lipind o palmă de lemnul rece al mesei, inchizitorul vorbi din nou.

„Vă rog, însă, să-mi acordaţi permisiunea să anchetez acest zvon personal. Promit să verific cel mai mic amănunt, încât să fim siguri că domeniul dumneavoastră va rămâne un loc sigur…" Cavalerul mai în vârstă ridică o mână." Ser Welder, orice anchetă pe domeniul *meu* se va face doar sub privirea mea, şi după indicaţiile mele. Dayros trase aer in piept. Văzuse multe anchete când era tânăr. Precum şi mulţi oameni nevinovaţi suferind din pricina unor anchetatori mult prea plini de zel. Comise şi el multe greşeli, torturase tinere până când acestea cedaseră, mărturisind crime pe care nu le făcuseră. Dar avusese timp. Timp să înveţe că zvonurile erau de foarte multe ori doar zvonuri, iar nu toţi oamenii care se aflau în poziţia acuzatului purtau vreo vină care să o justifice. Şi de când devenise lordul acelei mici provincii din sudul Tryesiei, avusese grijă ca anchetele de pe domeniul lui să nu lase dâre de suferinţă fără rost." Din nou acel zâmbet rece. „Ştiţi, aş putea face totul fără să vă cer permisiunea… Carta îmi dă dreptul la investigaţie chiar şi fără să vă cer voie sau să răspund…"

Dayros se ridică şi lasă o palmă grea să cadă pe masă.

„Carta, ser Welder, *nu* îţi dă dreptul să acţionezi peste ordinele unui membru superior al Ordinului din câte ţin eu minte. Iar eu nu am renunţat la rangul meu când am primit domeniul. Aşa că, ser Welder, eu decid ce se va face cu această anchetă, nu tu." Privind încă o clipă în ochii inchizitorului, şi îşi luă iar locul, întorcând capul spre fereastra care dădea în curtea castelului. Tânărul îl privi încă o clipă cu acea privire absentă, apoi zâmbi şi se înclină: „După

cum ordonaţi, ser.” Trase mantia gri peste umeri şi ieşi din cameră. Cavalerul oftă, plimbând un deget pe banda de mătase roşie care îi înconjura fruntea, acoperind un ochi pare îl pierduse cu multă vreme în urmă. Şi speră. Speră că acuzaţiile inchizitorului aveau să se dovedească doar simple zvonuri.

* * *

A doua zi, Dayros îl găsi pe ser Weldern în curtea castelului, călare pe un superb armăsar negru, însoţit de doi acoliţi, privind la slujitorii care alergau de colo în colo, pregătindu-se pentru ziua care abia începea. Ploaia de seara dinainte lăsase multe pete de apă cenuşii in toată curtea, iar cerul încă înnorat făcea întreg peisajul să pară mohorât, sumbru chiar. Privind în sus, bătrânul cavaler oftă. Ziua nu prevestea nimic bun. Forţând un zâmbet, coborî scările în timp ce un tânăr scutier venea dinspre grajduri ducând calul său de căpăstru. Urcă în şa, alăturându-se inchizitorului, care întoarse capul în direcţia lui şi zâmbi.

„Aveţi un castel superb, ser Dayros. Slujitorii par sănătoşi, bine hrăniţi. Pot doar să îmi închipui câtă loialitate pot avea faţă de un lord atât de înţelept.” Urmă o pauză, timp în care un bărbat cu o înfăţişare războinică intră pe poarta castelului, călare şi el, purtând o cămaşă grea de zale şi o tunică cu blazonul familiei Lyseus. Un cavaler din casa lui ser Dayros. Alăturându-se grupului, îşi dădu coiful jos, descoperind o faţă viguroasă încadrată de o barbă neagră, şi o pereche de ochi cenuşii.

„Am venit cât de repede am putut milord.” Vă stau la dispoziţie. Sună glasul lui, o voce metalică care trăda determinarea şi dârzenia din spatele unei priviri aparent flegmatice. Scurtă inchizitorul din priviri şi rânji, întorcând apoi calul pentru a privi partea din spate a curţii mari. Dayros îl privi o clipă şi zâmbi, mutându-şi apoi atenţia la faţa cenuşie a lui ser Weldern. „Nepotul meu ne va acompania pe toată durata acestei…investigaţii. Ca unul din cavalerii casei mele…şi unul căruia îi place să petreacă mult timp printre locuitorii de rând.” Iar la aceasta Dayros îşi privi cavalerul cu un zâmbet plin de subînţeles, „Casiv va fi mai mult decât folositor în a afla dacă zvonul e adevărat, fără să fie nevoie să sfărâmăm uşile de la casele oamenilor fără rost.” Ser Weldern ridică din umeri, şi dădu din cap înspre direcţia porţii. „Atunci, dacă totul este în regulă, ser Weldern, aş vrea să începem această investigaţie cât mai repede. Nu pot rămâne foarte mult pe domeniul dumneavoastră.” Dayros încuviinţă din cap, iar grupul porni la trap şi trecu pe sub arcada împodobită a porţii…

Ziua se dovedi una mohorâtă, gri şi lipsită de evenimente, cel puţin în prima parte. Pentru o investigaţie mai eficientă, grupul se despărţi, sub comanda lui Dayros şi Weldern, urmând ca membrii să se întâlnească din două în două ore pentru a discuta suspiciunile apărute. Care nu erau nici măcar sporadice. Sigur, se aflaseră destul despre nemulţumirea ţăranilor din provincie legate de noul rege, bârfe legate de anumite tinere care ar face farmece tinerilor din sat, chiar şi prezenţa unei mici branşe a Ghildei Banului Negru, cea mai mare piaţă neagră de pe continent, dar în rest, nimic care să intereseze un inchizitor. În acest fel trecuse marea parte a zilei. Dacă un demonolog sau cultist se refugiase în ţinut, se ascunsese bine… Înseratul îi găsise pe investigatori aşteptând în centrul satului, Weldern adulmecând aerul, Dayros stând pe marginea fântânii, cu o expresie de mulţumire pe chip. Ziua era pe terminate, şi nu găsiseră nimic, iar bătrânul cavaler se îndoi că vor găsi ceva în zilele următoare. Dacă era un demonolog în sat, urma să fugă până in zorii noii zile. Auzise, neîndoielnic, de grupul de inchizitori. Şi, fără îndoiala, nu va risca să rămână mult sub nasurile lor. Astfel că Dayros zâmbi, şi privi apusul.

Nu trecu mult şi Casiv călări spre ei din direcţia cimitirului. Weldern se întoarse spre călăreţ, şi rânji la vederea feţei lui palide. „Se pare că tânărul dumneavoastră nepot a găsit ceva." Înainte ca Dayros să răspundă, Weldern continuă: „Vorbiţi, ser Casiv". Cavalerul privi la Dayros, apoi răspunse. „Am… am fost să vizitez groparul… să văd poate ştie ceva, şi să aflu ce mai face micul lui… nepot. Bătrânul nu ştia nimic, aşa că m-am grăbit să ajung la voi, şi să închei ziua asta nenorocită, luând-o direct prin cimitir. Draci, ce am văzut aproape de ieşirea din spate mi-a îngheţat sângele, şi nu sunt multe lucruri care să mă sperie pe lumea asta." Dayros se ridică. *Sfinte Lord al Ploii, nu, nu în cimitir…* „Ce-ai văzut, Casiv?" Tânărul trase aer în piept, şi continuă. „Mormintele vechi…de lângă mausoleul ăla de pe vremea Lyseenilor… Ceva părea în neregulă. Aşa că m-am apropiat să arunc o privire…" Dayros închise ochii. *Trebuia să priveşti altundeva şi să mergi mai departe… Sfinte Lord, trebuia să te prefaci că n-ai văzut nimic…* Cadavrele alea trebuiau să nu fie decât praf… Dar… mormintele alea, dezgropate… aveau în ele cadavre care nu păreau mai vechi de o zi… Iar sicriele în care se aflau… erau dintre cele vechi, roase şi de care abia se mai ţineau la un loc… Deci nu erau cadavre noi…" Când termină Casiv povestea, Weldern era deja călare. „Domnilor, avem treabă." Dayros înăbuşi o împotrivire. *Ce rost mai are?*

* * *

Ajunşi în cimitir, grupul investigă mormintele şi traseră aceleaşi concluzii ca şi Casiv. Weldern admisese că nu recunoştea acest aparent nou soi de vrăjitorie ocultă, dar o pusese pe seama ideii că demonologii găsesc noi surse şi metode pentru magiie lor. Dayros protestă, însă, în zelul lor, inchizitorii şi lacheii săi spărseseră deja uşa mausoleului, coborând treptele care duceau spre morminte.

Încăperea de piatră era luminată, vechile torţe aprinse pentru prima data în aproape jumătate de mileniu. La capătul culoarului care trecea printre două şiruri de sarcofage, simple, drepte şi fără ornamente, era o figură în negru, aplecată deasupra a ceea ce părea un altar. La zgomotul făcut cei cinci bărbaţi înarmaţi până în dinţi, acesta se întoarse, cu un rânjet pe chipul lui alb ca varul. Dayros simţi şira spinării îngheţându-i. „Weldern, omul acesta e peste puterile noastre. Ascultă-mă, acum, aici, nu ne aşteaptă decât moartea." Inchizitorul zâmbi. „Ah, ser Dayros, dar hulitorul nici măcar nu a reuşit să invoce un singur demon până acum." În timp ce vorbea, gesticulă acoliţilor, care îşi traseră săbiile şi şarjară spre omul în negru… Dayros reuşi doar să ţipe un „NU!", în timp ce unul din acoliţi se transformă în cenuşă. „Mă aşteptam la voi şi ordinul vostru. Ignoranţi nebuni. Dacă nu ne ascultaţi avertismentele, dacă nu vreţi să credeţi că lumea noastră urmează să fie devorată, şi numai cu ajutorul nostru puteţi să o salvaţi gin ghearele pierzaniei, atunci…" Strânse pumnul, iar capul celui de-al doilea acolit explodă într-o masă de roşu şi cenuşiu. „Lăsaţi-ne să ne facem treaba!" La grotescul spectacol din faţa lor, cei trei rămaşi traseră săbiile, şi atacară. Însă doar Dayros ştia împotriva cui. Acelaşi străin, cu nici măcar o zi mai bătrân, de douăzeci de ani mai devreme. Acelaşi, care măcelărise singur 15 acoliţi şi doi inchizitori, căruia, printr-un miracol divin, doar el îi supravieţuise. Iar acum, cu doar doi oameni lângă el, alerga în braţele unei morţi sigure. Dar nu. Nu va fugi. Nu îşi va lăsa nepotul să moară singur.

Simţi ghearele vrăjitoriei atacându-i mintea, care, inconştient, respingea atac după atac. Antrenamentul unui cavaler al ordinului, ani de condiţionare, meniţi să-i pregătească pentru a rezista asalturilor hulitorului. Iar acum, cu toată experienţa lui, simţea cum mintea îi oboseşte repede. Îl auzi pe Casiv aruncat de un perete. Rămase mirat de faptul ca Weldern nu doar rezistase vrăjilor, dar acum cobora sabia asupra omului în negru. Fiecare tăietura calculată, fiecare împunsătură, toate legate între ele cu desăvârşire, dar din faţa cărora necromantul se

ferea cu desăvârşire. În scurt timp îşi aduse şi el sabia în joc, iar acum hulitorul era atacat din două părţi. Însă nu dură mult. Intrând pe sub un arc desenat de lama lui Weldern, combatantul palid împinse o mână în pieptul acestuia, trecând prin cămaşa de zale, cutia toracică, şi ieşind pe părea cealaltă, inchizitorul scăpă sabia, şi privi şocat in jos, la rană, prinzând braţul hulitorului cu ambele mâini. *Acum.* Dayros se aruncă asupra lui cu sabia ridicată, însă la o privire din partea orbitelor negre ale necromantului , simţi cum mintea îi cedează. Braţele îi căzură lipsite de vlagă pe lângă corp, iar el căzu în genunchi, cu respiraţia tăiată. Auzi un pârâit dezgustător, apoi văzu capul lui Weldern rostogolindu-se până la genunchi, şi ridică privirea, doar pentru a întâlni din nou aceeaşi privire întunecată. „Remarcabil" sună glasul gol al acestuia. „Vraja aceea… Trebuia să te fi omorât. Trebuia să-ţi fi fugărit sufletul. Şi totuşi iată-te." Urmă o pauză, timp în care ochii necromantului îl studie pe cavaler, un rânjet conturându-se încet pe buzele livide ale acestuia. „Deci tu. Asta e a doua oară. Lordul din Umbre trebuie că are un plan pentru tine. După atâţia ani, mi te scoate iar în cale. Ha!" Făcu un pas înapoi, şi privi la altar. „Am terminat aici. Pe tine… te las să trăieşti. Cu un scop. Du-te la superiorii tăi. Spune-le ce ai văzut aici. Descrie ce ai simţit. Şi spune-le orbilor că Cercul lui Arthanos se închide. Spune-le, că din sud, Cel ce Devorează Viaţa s-a trezit. Şi că doar cu ajutorul celui care ţine în mână cheile morţilor vom putea să-l închidem din nou. Nebuni. Credeţi că fără îngăduinţa lui aş fi putut face un singur lucru astăzi aici? Nebuni. Învaţă, prietene, din ce ai văzut azi. Şi fă ce ţi-am zis." Râzând, necromantul se dizolvă într-un fum gri şi rece, care în scurt timp dispăru.

Într-un final, Dayros reuşi să se ridice, ţinându-se cu o mână de peretele ros de timp. În capătul celălalt, corpul nemişcat a lui Casiv era întins pe dalele reci. Împleticindu-se, bătrânul cavaler îşi croi drum spre el printre mormintele joase. Nu reuşi decât să murmure un singur cuvânt: „Casiv…"

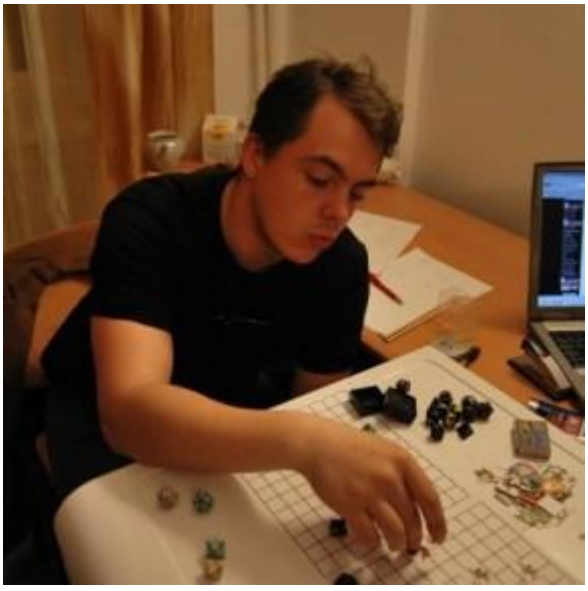

Alexandru Andronic locuieşte în Rădăuţi, Suceava. A absolvit liceul Eudoxiu Hurmuzachi din Rădăuţi, profilul matematică – informatică. Actualmente student în cadrul Facultăţii de Litere şi Ştiinţe ale Comunicării, Universitatea Ştefan cel Mare – Suceava.

Pasionat de fantasy şi table-top gaming.